

РЕШЕНИЕ

№ 4746

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20231110208154 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на М. М. М., ЕГН *****, срещу Наказателно постановление № 1 от 05.06.2023 г., издадено от М. Д. Т. – ръководител на Главния инспекторат към Министерски съвет, с което за нарушение на чл.302, ал.1, вр. чл.57, ал.2, вр. чл.21, ал.3 и § 8 от Преходните и заключителни разпоредби от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл.2, т.2 от Тарифа за таксите, които се събират по Закона за държавната собственост, на жалбоподателя е наложено административно наказание – „глоба“ в размер на 50 лева на основание чл.302, ал.1 от АПК.

С жалбата се изразява становище, че атакуваното наказателно постановление е издадено в нарушение на материалния и процесуалния закон, поради което се иска неговата отмяна. Излагат се доводи, че не бил спазен срокът по чл.34, ал.1 от ЗАНН за съставяне на акта, не било ясно коя от двете хипотези на чл.302, ал.1 от АПК била нарушена и кога е извършено нарушението. Претендира се, че нямало виновно поведение на областния управител. Сочи се, че липсата на произнасяне била мълчалив отказ на административния орган да издаде индивидуален административен акт по

смисъла на чл.21, ал.3 от АПК, който подлежал на обжалване, а не било административно нарушение. Твърди се и маловажност на нарушението по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Претендират се разноски.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа изцяло депозираната жалба и иска отмяна на издаденото НП. Счита, че липсвало виновно поведение. Претендира разноски.

Процесуалният представител на АНО оспорва жалбата и моли за потвърждаване на наказателното постановление като правилно и законосъобразно. Заявява, че нарушението било доказано по категоричен начин и не било маловажно. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя допълнителни писмени бележки.

Жалбата изхожда от легитимирано лице, подадена е в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, съдържа необходимите реквизити и производството е редовно образувано пред РС-София. Предвид на това съдът намира жалбата за процесуално допустима.

Софийският районен съд, след съвкупен и поотделен анализ на всички събрани по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното от фактическа страна:

При извършена извънпланова проверка в Областна администрация - София, по повод постъпила жалба от адвокат Й. М., било установено, че на 28.11.2022 г. в Областна администрация - София е постъпило заявление от адвокат Й. М., пълномощник на С. К. М., за издаване на удостоверение за наличие или липса на претенции за възстановяване на собственост за поземлен имот с идентификатор: 68134.1605.2492 с площ от 1489 кв. м. по скица, находящ се в гр. София, р-н Студентски, ул. „***“, кв. 102. Подаденото заявление било по образец за услуга № 1979. В него било отбелязано, че заявителят желае да получи искания документ лично от звеното за административно обслужване. Към заявлението били приложени: нотариален акт за дарение на недвижим имот № 90 том I рег. № 2465 дело 70 /2021 г., вписан в Служба по вписванията с вх. № 47968, акт № 8, том СХХV, дело № 37154/2021 г.; скица на поземлен имот № 15-1106402-12.10.2021 г., издадена от Служба по геодезия, картография и кадастър - гр. София; пълномощно, заверено на 19.04.2021 г. от нотариус № 350; документ за платена такса в размер на 22,50 лв.; комбинирана скица за пълна или частична идентичност,

изготвена от „Географска информационна система-София“ ЕООД.

При проследяване движението на преписката в автоматизираната информационна система за управление на документооборота Eventis R7 (АИС) на Областна администрация – София било установено, че след регистриране на постъпилото заявление (в 11:34 часа на 28.11.2022 г.), същото било насочено по АИС към областния управител г-н М. М. и г-жа Н. Ч., изпълняваща длъжността началник на отдел „Административни услуги, актуване и регистър „Държавна собственост“ (АУАРДС), дирекция „Административен контрол, регионално развитие и държавна собственост“ (АКРРДС), като бил определен срок за изпълнение до 17:30 часа на 01.12.2022 г. На 29.11.2022 г. в 10:00 часа г-жа Ч. с резолюция „За изпълнение“ е насочила заявлението към г-жа Д. Т-Ц, главен експерт в отдел „АУАРДС“, дирекция „АКРРДС“, със срок - 02.12.2022 г. В 17:08 часа на същия ден (29.11.2022 г.) г-жа Т-Ц прикачила в АИС проект на удостоверение за услуга № 1979 (работен № 11-725) с искане за подпис към областния управител и за съгласуване към началника на отдела. На следващия ден (30.11.2022 г.) в 14:25 часа, служителката изтрила прикачения в АИС файл „ОА23 18565 22 г. Студентски ПИ няма РП.docx“ и добавила прикачен файл със същото наименование, т.е. извършена била промяна в първоначално изготвения документ. На същата дата (30.11.2022 г.) в 14:59 часа г-жа Ч. съгласувала документа с работен № 11-725.

При извършената проверка на място на образуваната преписка на хартиен носител било установено, че върху подаденото заявление с № ОА23-18565 от 28.11.2022 г. още на следващия ден (29.11.2022 г.) г-жа Д. Б., старши експерт в отдел „АУАРДС“, дирекция „АКРРДС“, е отбелязала „В електронния регистър по ЗОСОИ няма данни за реституция за гореописания имот“. Изготвеният проект на удостоверение на хартиен носител бил подписан: за изготвил на 29.11.2022 г. от г-жа Т-Ц, главен експерт в отдел „АУАРДС“; за проверил регистър ЗОСОИ на 29.11.2022 г. от г-жа Д. Б. (без да е посочена длъжността ѝ); за съгласувал на 30.11.2022 г. от г-жа Ч., и.д. началник на отдел „АУАРДС“.

На 08.12.2022 г. адвокат М. подала в областната администрация придружително писмо, регистрирано с вх. № ОА23-19269, с което към образуваната вече преписка били приложени копия на документи,

представени по устно указание на служител от деловодството на администрацията, а именно: комбинирана скица; копие от кадастрален план от 1939 г.; удостоверение за наличие/липса на реституционни претенции от 30.11.2022 г. и удостоверение за наличие/липса на акт за общинска собственост и акт за държавна собственост преди 01.06.1996 г. от 07.12.2022 г., издадени от кмета на Столична община, район „Студентски“; нотариален акт за дарение на недвижим имот № 81 том III рег. № 8043 дело 560 от 2000 г., вписан в Служба по вписванията с вх. № 23264, акт № 95, том LXXX, дело № 20103; решение № 204467 от 28.08.2019 г. на Софийски районен съд. Придружителното писмо било регистрирано на 08.12.2022 г. в 10:09 часа и било насочено към г-н М. М., г-жа Ч. и г-жа Т-Ц. Определеният краен срок за изпълнение по постъпилия документ бил 19.12.2022 г. С резолюция „За изпълнение“ от 09.12.2022 г. в 09:16 часа служителът, изпълняващ длъжността началник на отдел „АУАРДС“, насочил писмото към главния експерт, на който било разпределено заявлението. Още на същия ден, в 09:50 часа, г-жа Т-Ц отбелязала в АИС „Изпълнено“.

Според наказващия орган последното действие показвало, че допълнително представените на 08.12.2022 г. от заявителката документи не били необходими за издаване на исканото удостоверение за услуга № 1979 по заявлението с вх. № ОА23-18565, подадено на 28.11.2022 г. в Областна администрация - София. Освен това в преписката нямало приложени писмени доказателства (писма/становища) заявителката да е била уведомена за наличие на недостатъци по искането (липса на изискуеми документи), които да отстрани, въз основа на които срокът за произнасяне по заявлението започвал да тече от датата на отстраняване на нередовностите. Предвид това, датата на започване на административното производство, в конкретния случай била 28.11.2022 г., тоест датата на постъпване на заявлението (вх. № ОА23-18565) в областната администрация. Според проверяващите, информацията в дадените писмени сведения от 30.01.2023 г. на г-жа Ч. и г-жа Т-Ц потвърждавала констатираното въз основа на представените документи за движението на преписката на хартиен носител и чрез АИС, включително и за изготвянето и съгласуването на проекта на удостоверение с работен № 11-725. В писмените сведения г-жа Т-Ц била посочила, че проектът на изготвения документ, ведно с цялата преписка по заявление с вх. № ОА23-18565 от 28.11.2022 г. на хартиен носител, били предадени на областния

управител на 30.11.2022 г. или на 01.12.2022 г., в законоустановения срок. Г-жа Ч. също твърдяла в писмените си сведения, че на 30.11.2022 г. или на 01.12.2022 г. документите били предадени на областния управител, в нормативния срок. Посоченото в писмо с вх. № 20.Й-15/22 от 01.02.2023 г. на областния управител потвърждавало информацията, дадена от служителките, че проектът на удостоверение бил насочен към него за подпис чрез АИС и му е бил предаден ведно с цялата преписка на хартиен носител за подпис (на 30.11.2022 г. или 01.12.2022 г.), в законоустановения 3-дневен срок.

Проверяващите приели, че от събраните доказателства в хода на проверката било видно, че г-жа Н. Ч., изпълняваща длъжността началник на отдел „АУАРДС“ в дирекция „АКРРДС“, г-жа Д. Т-Ц, главен експерт, и г-жа Л. Б., старши експерт, и двете в същия отдел, са изпълнили служебните си задължения в нормативно определените срокове. При извършената проверка обаче, не били установени никакви доказателства изготвеният проект на удостоверение по заявление с вх. № ОА23-18565 от 28.11.2022 г. да е подписан от областния управител и той да е предоставил административната услуга. Налице било неизпълнение, което представлявало незаконосъобразно бездействие на административния орган да изпълни служебните си задължения. За издаване на удостоверението за наличие или липса на претенции за възстановяване на собствеността адвокат М. била заплатила такса в размер от 22,50 лв., която съгласно чл.2, т.2 от Тарифата съответствала за извършване на бърза услуга в срок до 3 работни дни. В тази връзка било прието, че областният управител е следвало да се произнесе по подаденото от адвокат Й. М. заявление (вх. № ОА23-18565 от 28.12.2022 г.) за издаване на удостоверението за наличие или липса на претенции за възстановяване на собствеността до три работни дни от датата на започване на производството (28.11.2022 г.), т.е. срокът за издаване на удостоверението бил изтекъл на 01.12.2022 г.

От информацията, съдържаща се в представените в хода на проверката писмо с вх. № 20.Й-15/22 от 10.01.2023 г. на областния управител и писмо с вх. № 20.Й-15/22 от 20.01.2023 г. на изпълняващия длъжността главен секретар било видно, че областният управител не е делегирал своите правомощия по чл.57, ал.2 от АПК на друго длъжностно лице от областната администрация и не е отсъствал от работа за периода от 28.11.2022 г. до 20.01.2023 г. (отпуск или командировка в страната/чужбина), поради което не

били налице уважителни причини, за да не изпълни в срок нормативно вменените му задължения.

Предвид изложеното било прието, че жалбоподателят М. М., в качеството си на областен управител на Област София, не е изпълнил в срок служебните си задължения, свързани с издаването на удостоверение за наличие или липса на претенции за възстановяване на собствеността по заявление с вх. № ОА23-18565 от 28.11.2022 г., подадено от адвокат Й. М., пълномощник на С. К. - М., в резултат на което нормативноопределеният 3-дневен срок за произнасяне по направеното искане бил пропуснат, като с това свое бездействие областният управител на Област София нарушил разпоредбата на чл.302, ал.1 във връзка с чл.57, ал.2, чл.21, ал.3 и § 8 от Преходните и заключителни разпоредби от АПК и чл.2, т.2 от Тарифата, като нарушението било извършено на 02.12.2022 г. в Областна администрация - София и било установено на 01.02.2023 г. при извършване на извънпланова проверка в Областна администрация - София.

С оглед на установеното при проверката, срещу областния управител М. М. М. бил съставен АУАН № 1 от 07.04.2023 г., като описаното нарушение било квалифицирано по чл.302, ал.1 от АПК. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя, който го подписал без възражения. Съставеният АУАН бил подписан от актосъставителя и двама свидетели.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното понастоящем Наказателно постановление № 1 от 05.06.2023 г., с което за нарушение на чл.302, ал.1, вр. чл.57, ал.2, вр. чл.21, ал.3 и § 8 от Преходните и заключителни разпоредби от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл.2, т.2 от Тарифа за таксите, които се събират по Закона за държавната собственост, на жалбоподателя е наложено административно наказание – „глоба“ в размер на 50 лева на основание чл.302, ал.1 от АПК.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за категорично установена въз основа на гласните доказателствени средства – показанията на свидетелките А. Р. и Д. А. - Д., както и от приложените по делото писмени доказателства.

Свидетелката А. Р. подробно разказа за извършената проверка, като показанията ѝ са логични, последователни, непротиворечиви и кореспондират

изцяло с констатациите, обективирани в съставения АУАН и в обстоятелствената част на наказателното постановление, поради което съдът ги кредитира напълно. Представените по делото писмени доказателства изцяло подкрепят думите на Р..

Свидетелката Д. А. – Д. също потвърди изложените фактически констатации, като единствено уточни, че нямало възможност документът да бъде подписан електронно в системата, а трябвало преписката да бъде представена на областния управител за подпис на хартиен носител. Документите се давали на техническия сътрудник, а той ги предавал на областния управител.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите на жалбоподателя, както и като съобрази задължението си да проверява изцяло законосъобразността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, установи следното от правна страна:

При правилно установена фактическа обстановка, наказващият орган е стигнал до погрешни правни изводи за осъществено от областния управител М. М. М. нарушение на чл.302, ал.1, вр. чл.57, ал.2, вр. чл.21, ал.3 и § 8 от Преходните и заключителни разпоредби от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл.2, т.2 от Тарифа за таксите, които се събират по Закона за държавната собственост. Съгласно разпоредбата на чл.58, ал.1 от АПК, непризнаването на административния орган в срок се смята за мълчалив отказ да се издаде актът. В случая областният управител М. М. М. е наказан за това, че не се е произнесъл в нормативноопределеният 3-дневен срок по направеното искане от адвокат Й. М. за издаване на удостоверение за наличие или липса на претенции за възстановяване на собствеността по заявление с вх. № ОА23-18565 от 28.11.2022 г. Предвид разпоредбата на чл.58, ал.1 от АПК, то това следва да се счита за мълчалив отказ, което не се оспорва и от самия наказващ орган, видно от изложеното в писмените бележки. Съгласно разпоредбата на чл.82, ал.1, т.5 от АПК, не подлежат на оспорване по предвидения в този кодекс административен ред актовете на областните управители, тоест мълчаливият отказ на областния управител М. може да бъде оспорен само по съдебен ред, като според чл.145, ал.2, т.1 от АПК, на оспорване подлежат първоначалният индивидуален административен акт,

включително отказът да се издаде такъв акт. Според чл.149, ал.2 от АПК, мълчаливият отказ може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе. В тази връзка и предвид цитираните разпоредби на АПК, единствено съдът има компетентността, при наличието на мълчалив отказ на областния управител, да се произнесе дали този отказ е бил законосъобразен, а органите по чл.307 от АПК нямат тези правомощия. В случая обаче и в издаденото НП съдът констатира, че наказващият орган си е позволил да из земе правомощията на съда и да коментира дали правилно областният управител е постановил мълчалив отказ да издаде акта, коментирайки, че: „допълнително представените на 08.12.2022 г. от заявителката документи не били необходими за издаване на исканото удостоверение за услуга № 1979 по заявлението с вх. № ОА23-18565, подадено на 28.11.2022 г. в Областна администрация - София. Освен това в преписката нямало приложени писмени доказателства (писма/становища) заявителката да е била уведомена за наличие на недостатъци по искането (липса на изискуеми документи), които да отстрани“. Според разпоредбата на чл.174 от АПК: „когато задължи органа да издаде административен акт или документ, съдът определя и срок за това. При мълчалив отказ на административния орган препис от съдебното решение се изпраща на компетентните органи по чл.307“, тоест и видно от тази разпоредба, за да се ангажира административнонаказателната отговорност от компетентните органи по чл.307 от АПК, то трябва съдът да е отменил мълчаливия отказ на административния орган, тъй като, ако същият не е бил отменен, то няма как при законосъобразен отказ да се ангажира административнонаказателна отговорност за непроизнасянето в срока, тоест за мълчаливия отказ. От друга страна има предвиден срок за обжалването на мълчаливия отказ и ако той не е бил обжалван в предвидения срок, отказът влиза в сила, независимо дали е бил законосъобразен или не. След като е влязъл в сила, понеже не е бил обжалван или срокът за обжалване е бил пропуснат, той поражда своите правни последици и няма как органите по чл.307 от АПК да извършват някаква преценка за законосъобразността на този отказ, тъй като това не е в техните правомощия. Противното би създавало една правна несигурност и възможност дори след срока за обжалване на мълчаливия отказ, органите по чл.307 от АПК за преценяват законосъобразността му и да налагат санкции за непроизнасянето в срок въз

основа на тази преценка, което не е в техните правомощия. Реално, при мълчалив отказ, органите по чл.307 от АПК могат да действат само в случая на чл.174, изр.2 от АПК, защото само в този случай компетентният орган (съдът) се е произнесъл по законосъобразността на мълчаливия отказ и е приел, че е незаконосъобразен. Във всички останали хипотези – ако съдът го е потвърдил, то значи не е незаконосъобразен и няма как да се ангажира административнонаказателна отговорност за непроизнасяне в срок, а ако не е бил обжалван, то също е влязъл в сила и органите по чл.307 от АПК нямат правомощия да преценяват законосъобразността му. Редът на защита за адвокат Й. М. в случая е бил да обжалва пред съда мълчаливия отказ на областния управител да издаде удостоверението за наличие или липса на претенции за възстановяване на собствеността по заявление с вх. № ОА23-18565 от 28.11.2022 г. и едва, ако съдът отмени мълчаливия отказ, то тогава и на основание чл.174, изр.2 от АПК компетентните органи по чл.307 от АПК могат да започнат проверка и да ангажират административнонаказателната отговорност на областния управител за нарушение по чл.302, ал.1 от АПК. Пак трябва да се отбележи, че единствено съдът има правомощия да преценява законосъобразността на мълчаливия отказ на областния управител да издаде удостоверението и органите по чл.307 от АПК не могат да изземват тези правомощия, тъй като при съдебно потвърждаване на мълчаливия отказ или ако той не е бил обжалван и е влязъл в сила, то няма как да се ангажира административнонаказателна отговорност за неиздаване на удостоверението в 3-дневния срок, понеже явно мълчаливият отказ да бъде издадено е законосъобразен (потвърден от съда или необжалван и влязъл в сила).

С оглед изложеното до тук и изхождайки от разпоредбата на чл. чл.174, изр.2 от АПК, настоящата инстанция приема, че само в тази хипотеза органите по чл.307 от АПК са компетентни да ангажират административнонаказателната отговорност на областния управител, понеже съдът се е произнесъл за законосъобразността на мълчаливия отказ, като органите по чл.307 от АПК не е нужно и нямат правомощия да изследват този въпрос, а на база съдебното решение и постановената от съда отмяна на отказа, вече извършват преценка за евентуално нарушение по чл.302 от АПК.

Предвид изложеното, наказателното постановление се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото, то основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на сторените разноски. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Въз основа на представените доказателства и списък на разноските става ясно, че жалбоподателят е заплатил на адвокат З. О. уговорената сума в договора за правна защита и съдействие в размер на 400 лева, като това е станало при подписване на договора. Съдът намира, че не следва да се редуцира размерът на така заплатеното адвокатско възнаграждение, тъй като няма направено възражение в тази насока от страна на наказващия орган за прекомерност на претендираните разноски, а и с оглед представените доказателства досежно реалното заплащане, то възнаграждението не надхвърля размера на минималното такова, дължимо съгласно Наредбата за минималния размер на адвокатските възнаграждения, което е 400 лева. С оглед изложеното до тук и предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева, съобразно представения договор за правна защита и съдействие, който е и доказателство за реалното заплащане на уговореното възнаграждение.

Мотивиран от горното и на основание чл.63, ал.2, т.1 и чл.63д, ал.1 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 1 от 05.06.2023 г., издадено от М. Д. Т. – ръководител на Главния инспекторат към Министерски съвет, с което за нарушение на чл.302, ал.1, вр. чл.57, ал.2, вр. чл.21, ал.3 и § 8 от Преходните и заключителни разпоредби от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл.2, т.2 от Тарифа за таксите, които се събират по Закона за държавната собственост, на М. М. М., ЕГН ***** е наложено административно наказание – „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева на основание чл.302, ал.1 от АПК.

ОСЪЖДА на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК Главния инспекторат към Министерския съвет да заплати на М. М. М., ЕГН

***** сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща сторените от жалбоподателя разноси в производството за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване по касационен ред пред Административен съд – София град в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____